

Kedves Olvasóim!

Szeretném történetemet folytatni nem kevésbé izgalmas történetekkel. Ó az én életem tele van kalandokkal, meg is osztok veletek egyet-kettőt.

Összeszoktatásunknak azon állomásához érkeztünk, mikor várt rám egy izgalmas utazás, mégpedig abba a városba, ahol most már bátran mondhatom, hogy a gazdám élt Bogival. Ugye mindenki emlékszik arra, hogy ki is Bogi? Ó nem más, mint a gazdánk nyugdíjas vakvezető kuttyája, akinek én olyan sokat köszönhetek.

Nagyon vártam az utazást, soha nem jártam még abban a városban azelőtt, minden nagyon új és érdekes volt. Panelban laktak sajnos, reménykedtem ugyanis abban, hogy majd itt is lehet virágot, meg körtét szedni az udvaron. No ha azt nem is lehetett, de volt más helyette, a ház mögötti hatalmas füves területen esténként összegyűltek a környékbeli kutyák gazdáikkal, s nagyokat lehetett játszani.

A kiképzőmmel tehát odaköltöztünk két hétre hozzájuk, hogy begyakoroljuk azokat az útvonalakat, amiken a gazdi sokat jár. Ezt úgy kell elképzelni, hogy a gazdánk Bogival ment elől, én meg pórázon követtem őt az oktatómmal. Ekkor jöttem rá, hogy nem lesz leányálom vezetgetnem őt, rengeteg helyre szokott járni, pl: boltokba, patikába, postára, meg orvoshoz, én is megismertem az állatorvosomat, nagyon megtetszett nekem, kaptam tőle jutifalatot. Mentünk vasútállomásra, buszhoz, állateledeleshez, azt nagyon szerettem. Óhhhh, és még nagyon sok helyre.

No egyik alkalommal történt a következő eset: Bogi és a gazdám elvittek bennünket egy másik városba, hogy megmutassák a munkahelyet ahová naponta járni kell dolgozni. Gazdim mondja, hogy a főtértől Bogi fogja mutatni az utat, mert semmi támpont nincs ami segíthetne, csak egy hatalmas tér elágazásokkal. Támpont lehet egy ház, például, de itt semmi nem volt csak a nagy üres tér. Az egyiknél le kell fordulni balra, de semmi gond, itt mindig Bogi tudja, hogy pontosan melyik részen kell balra menni. Bogi nagyon határozottan el is indult, persze tudom, gyertek csak, kövessetek! Egyszer csak mondja a gazdi, hogy Bogi itt valami nem stimmel... Hol vagyunk mi? Valami itt nincs rendben, nem erre kell jönni. Bogi csak erősködik, hogy de, de nagy határozottan megy tovább, megjegyzem, hogy jobbra. Ekkor már a kiképző is odaszól, hogy de nem arról volt szó, hogy balra kell menni? No a vége az lett, hogy ez a boszorkány úgy elvitt bennünket, de úgy! Megjegyzem, az ellenkező irányba.

Később, mikor még összeszoktatásunk alatt együtt nyúltuk le a sajtot, de ez egy másik történet, akkor elmondta, hogy nagyon élvezte, hogy borsot törhetett mindenki orra alá.

Mondta is a gazdi, hogy de hát ezt mindig szokta tudni! Bogi meg úgy volt vele, hogy hát én ezt most is tudom, ki mondta, hogy nem? Nagyon élvezte, hogy megsétáltatott bennünket. Másik emlékezetes esemény ebben a két hétben az volt, mikor egyik este játszottunk a főtéren. A gazdám elengedett, s azt gyakorolta, hogy ha hív, én azonnal odamegyek hozzá. Az oktatóm meg elbújt a tér másik felére, mintha ott sem lenne. Naná, hogy tudtam, hogy hol van. Na én meg elbóklásztam a téren, s egyszer csak találtam egy galambot. Lenn volt már a földön, gondoltam, hogy nem hiába vadász az anyám, most majd megmutatom, hogy mi is a vadászkutya becsület! Fogtam a madárkát szépen, gondoltam, hogy vacsorára majd

elosztozunk rajta. Hívott a gazdám, én meg a számban szépen vittem a vacsorára valót! No azt a köszönetet amit kaptam nem tettem zsebre! Rám parancsoltak, hogy azonnal tegyem le, nem szabad ilyet csinálni, stb... Az hagyján, hogy a gazdám ilyeneket mondott, de a tanítóm is! Ezen már teljesen kiborultam! Semmit nem értettem. Tüske mamám odavihette neki a fácánokat, én meg nem vihetem oda nekik a galambot?

Arról már nem is beszélve, hogy az köztudott, hogy engem az élő madarak egyáltalán nem érdekelnek. Ki érti ezt? Nagyon őszintén azért rajtatok, embereken nem mindig egyszerű a szegény, becsületes kutyának eligazodnia!

Be is fejezem most a történetemet, de ne aggódjatok, csak egy hétre, aztán jövő szerdán egy újabb részt olvashattok tőlem. Az összeszoktatásom azon része következik, mikor már a kiképzőm csak hetente kétszer jött le hozzánk, mennyi kalandunk volt Bogival ezalatt az idő alatt! Ha kíváncsiak vagytok rá, akkor kövessetek engem a facebook-on!

Addig is maradok tisztelettel:

Majaligeti Grafit

